

V HRIBIH STA VESELJE IN SREČA DOMA

ZIMSKI SPOMINI NA POLETJE

BOŽO MALOVRH

Spet zavija veter okoli hiš in vlaga poznojesenskega dneva sili skozi obleko. Listje, ki ga je slana že spravila z drevja, plava v lužah. Duh po plesnobi sili v nosnice. Še malo pa bo sneg pritisnil s hribov v dolino. Kočna in Grintovec že razkazujeta bele strmine, od daleč pa ju z belo čepico pozdravlja mogočni Stol.

Misli hite v dopustniške dni. Težko sva jih pričakala z ženo. Načrti za izlete so bili že zdavnaj pripravljeni.

Julijsko jutro ne kaže, da bo vreme zdržalo do večera. Okoli vrhov nad Jezerskim se vlečejo sive megle. Pri Kazini izstopiva. Pot poznavaj, saj sva bila v Koči na Spodnjih Ravneh že nekajkrat. Tudi leta 1990 ob proslavi njene 90-letnice. Še je živ spomin na neštivilno množico planincev, ki so obkrožili obnovljeno jubilantko. Kljub častitljivi starosti je ohranila svoj mladostni videz. Med mašo smo se spomnili tistih ljubiteljev planin, katerih življenja so ugasnila v naših gorah. Skupaj z nami so praznovali tudi tujci. Pozdravljali smo se z Angleži, ki smo jih nekaj dni prej srečali na Sv. Jakobu nad Preddvorom. Posebne pozornosti je bila deležna skupina čeških planincev - naslednikov nekdanjih graditeljev koč.

Danes pa je pot tako samotna. Samo mlada zakonca z otrokom se zadržujeta pri studencu nekje na sredini poti. Kaj je res ta nesmiselna junijska vojna v Sloveniji tako prestrašila ljudi? - Do koč ni več daleč. Pred nama počasi hodita dva možaka. Mlajši varuje starejšega, ki si pri hoji pomaga še s palico. Dohitiva ju. Ali je mogoče? Saj to je vendar **Andrej Karničar**, oskrbnik Češke koč, spremljevalec pa njegov sin! Le kaj se je zgodilo, da mu pot povzroča take težave? Beseda da besedo in kmalu nama je vse jasno. V dolini si je pri delu poškodoval nogo in kar dva meseca je bilo treba, da se je rana zacelila. Oh, kako ga je ves ta čas vlekle tja gor pod ostenja Grintovca in Kočne! Včasih je za pot do koč porabil komaj kaj več kot dobro uro, danes pa mu je kar malo nerodno, ko pove, da sta s sinom na poti že več kot dve uri. O, tistih nekaj korakov do cilja bom pa že še zmoget!

V koči ga čaka prisrčna dobrodošlica in kot nalašč je tam tudi novinar Dela, ki bo zabeležil ta dogodek. Andrej ne pozabi na goste, ki sedijo na prostem. Vsakemu nameni prijazno besedo, nato pa spet izgine v koč.

Ko odhajava, je že ves v elementu. Skuhati mora ričet in v njem seveda ne sme manjkati mesa. Na obrazu se mu vidi, da so pozabljene

ve bolečine. Prav gotovo se bo rana tu gori hitreje pozdravila kot v dolini.

Konec julija se odpraviva v Tamar. Pred planinskim domom se skupina mladih imenitno zabava. Nič prostaškega ni v njihovem obnašanju. Zbrani so okoli kitarista in pesmi jim noče in noče zmanjkati. Pred nočjo se sprostijo še v igrah z žogo, nato pa je še dolgo v noč po hodnikih slišati njihovo prešerno govorico in smeh. Prišli so s štajerskega konca. Bili so že na Poncah, jutri pa nameravajo na Mojstrovko in še kam.

Sonce že osvetljuje vrh Jalovca, ko se odpravimo na Sleme. Pod vrhom nas pozdravijo tropi ovac. Posedemo po travi pod macesni. Voditelja mladih sta duhovnika. Kakšno doživetje je daritev na čudovitih zelenih pašnikih pod mogočnim ostenjem Mojstrovke! In kako globoko iz srca privrejo prošnje za našo lepo deželo, za srečo v življenju in za srečen vzpon na vrh gore ter za srečno vrnitev domov! S pogledom slediva mladim, ki se vzpenjajo proti vrhu Mojstrovke, potem pa se odpraviva proti Vršiču.

Ne dočakava njihove vrnitve z gore. Peš se napotiva mimo Ruske kapelice v Kranjsko goro. Po dobrem mesecu dni se naju mladi spomnijo

Skulptura na stebru planšarske ograde **pod** Stegovnikom

Foto: B. Malovrh

Šopek ciklam na pobočjih Stegovnika

POTI JE VELIKO, LE IDEJ VČASIH ZMANJKA

OD ČUŠPERKA DO KRIŠKE GORE

MARINKA PETANČIČ-JECELJ

Sobota. Lepšega dneva si pa res nismo mogli zaželeli. Planinci PD Avtomontaža so me prijazno povabili medse; odločili so se prehoditi grosupeljsko planinsko pot in ta dan so se odločili za del od Čušperka prek starega gradu, Limberka in Zavrha do Grosupljega.

Hoditi smo začeli dobro razpoloženi, saj nas je Dušan ves čas razveseljeval s šalami. Niti napis na bližnjem drevesu, da je tod območje medveda, nas ni ustavil. Pot je lahka in primerna za vsakogar. Grosupljski planinci sojo dobro markirali, tako da ni težav z orientacijo. Do razvalin starega gradu smo prišli kar mimogrede. Tam je prvi žig. Potem pa smo šli malo navzdol, po ravnem in zopet navzgor na Limberk. Med potjo smo videli poljane zvončkov. Kati in Erika sta mi jih pomagali nabrati za šopke, ki jih bo Peter izročil svojim ženskam; to pot smo naredili izjemo, ker smo sicer vsi proti trganju cvetja.

Na Limberku je drugi žig. Posedemo in se podpremo z dobrotami iz nahrbtnikov. Sonce nas prijetno greje.

PRIJATELJI IN ŽAFRANI

Z Limberka se skozi gozd strmo spustimo navzdol in čez pol ure prispemo v vasico, ki se koplje v sončni svetlobi. Res lepo je videti domačije, njive, travnik, vse v že skoraj pomladnem vzdušju. Ko se hočemo na vaški poti umakniti traktorju, zaslišim glas: »Glej no, koga vidim!« Seveda, to je Jože, planinec iz Grosup-

z razglednico iz Šoštanja. Srečno so se vrnili domov.

Avgust se je prevesil v drugo polovico. Spet sva namenjena v dolino Kokre. Vabijo naju prepadne stene Stegovnika, odete v preproge planinskega cvetja. Ciklame razkazujejo svojo lepoto po pobočjih gore in z melišča nama trop gamsov pošlje kamnit pozdrav.

Popoldne sva že na planini Javornik, kjer gozdni delavci praznujejo god sv. Roka. Po planini se razlegajo zvoki harmonike, sliši se petje razpoloženih sekačev. Težko je njihovo delo, zato ob takšnem prazniku ne sme manjkati dobre jedi in pijače. Prav od srca jim jo privoščiva, nato pa pohitiva še na Belo peč in čez planino Konjščico v Lom.

Spet sva doživela čudovit dan in še enkrat spoznala, da sta veselje in sreča zares v hribih doma.

Ija! Nisva se videla najmanj dve leti. Prav vesela sva, da sva se srečala. Včasih sva zagnano delovala vsak v svojem matičnem društvu in se povezovala v skupnih akcijah; vprašanja so z obeh strani kar deževala. Obenem nam je skupaj s svojimi postregel s pijačo. Povabil je še na točenje medu v juniju in poslovlili smo se.

Nismo si še oddahnili od pogovora, že je bilo zopet veselje ob snidenju Dušana z znancem.

Hodimo po gozdni poti, ob kateri je vse modro od spomladanskega žafrana. Ugotovimo, da še nikoli nismo videli na enem mestu toliko tega znanilca pomladi. Prav navdušeni smo, ko na travniku zagledamo konja, ki se spusti v dir proti gozdu.

Prispemo v Sp. Slivnico. Ljudje nas prijazno ogovarjajo, bife pa je na žalost zaprt. Nič zato, gremo pa kar naravnost v Grosuplje: Kati in Peter po železniški progi, drugi pa čez travnike in njive. Seveda ju z očmi nadzorujemo, da ne bi po pomoti skrenila, Dušan pa celo zahteva, da ves čas žvižgata. Na ljubljanski avtobusni postaji se poslovimo ob skupni ugotovitvi: bilo je lepo!

Zaradi tehničnih napak v tiskarni se včasih zgodi, da je kakšen izvod Planinskega vestnika napačno zvezan, napačno potiskan ali so v njem prazne ali dvojno potiskane strani. Kdor bi dobil tak izvod, naj ga takoj pošlje v upravo PV na Planinsko zvezo Slovenije v Ljubljano, od koder mu bodo poslali številico brez napak. Za vse takšne morebitne napake se uredništvo seveda opravičuje.